

noget vore Krigsrustninger, efter som vi ikke kunne vide, om de ikke komme til at gøre Gavn et helt andet Sted end det, vi tænke paa. Vi samlede et stort Materiel sammen i 1807 og saa Englænderne med stort Besvær slæbe af med det alt sammen; vi havde en betydelig Masse Kanoner og Sligt i 1864; alt det staa nu i en stor Park i Berlin. Jeg tror, det vilde være værdt at tage under Overvejelse, naar vi anvende disse Penge til disse Ting, hvor vi kunne vente, at de en Gang komme hen. — Det ærede Medlem sagde, at det nyttede ikke mig at sige: „Bort med Befæstningen!“ thi dermed gif den ikke bort. Nej, det veed jeg meget vel, jeg er enig med det ærede Medlem i saa Henseende, men jeg tror, at naar vi her sige: „Bort med Befæstningen!“ og blive ved at sige det, kommer den en Gang bort, fordi jeg tror, at det mere og mere vil forstås af vort Folk, at denne Fæstning er en Fare og slet ikke andet end en Fare. Det tror jeg ikke ster hverken i Dag eller i Morgen, jeg tror ikke, det ster, før vi have naaet det Punkt af vor Udvikling, som det vilde være urimeligt og meningsløst at tvivle om, at vi en Gang naa, at der en Gang bliver lovlig Orden her i Landet. Men naa vi det Tidspunkt, saa gaar ogsaa Fæstningen.

C. Thomsen: Ja, Diskussionen skulde jo nærmest dreje sig om det Forslag til en motiveret Dagsorden, som er indbragt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Trier) og den Motivering, han dertil gav; men den synes i den sidste Tid nærmest at dreje sig om den særlige Motivering, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgfreds (Hørup) i Dag, ligesom ved tidligere Lejligheder, har givet for sit Bedkommende. Jeg skal nu ikke nærmere opholde mig ved de Udtalelser, som det ærede Medlem fremkom med, fordi man med Rette kan anvende paa de Udtalelser det samme, som det ærede Medlem anførte ligeoverfor det ærede Medlem fra Kjertermunde (N. Andersen), at det, han sagde, er noget, som saa ofte er blevet sagt tidligere her og er blevet hørt saa tidt og lige saa ofte er blevet fuldstændig imødegaaet. Men der er dog enkelte Punkter, jeg skal tillade mig at omtale, i det, han nævnte i sit første Foredrag. Han gav en Udsigt over Hærens Ordning; og sagde, at efter at man i 1864 i Befolkningen havde været nogenlunde enig om det militære Standpunkt, saa optog man i 1866—67 Forhandlingerne om, hvorledes Hærens Ordning skulde være. Sdet man nu hengav sig til visse Illusioner om Alliancer — hvilket jeg for Næsten ikke

tror var Tilfældet — eller om en eventuel Krig mellem Frankrig og Tyskland, vedtog man Hærorrdningen af 1867. Men, tilføjede det ærede Medlem, da man egentlig var bange for, at man skulde have været sig for langt ud, og at man var gaaet for vidt, saa vedtog man en Revisionsparagraf, en Paragraf, som bestemte, at Loven, saaledes som man nu havde vedtaget den, efter 5 Aar atter skulde underkastes en Revision. Det ærede Medlem udtalte dernæst, at det fornøftigste havde været, at man i 1872, da man var forpligtet til at fremkomme med en Revision, havde foreslaaet en væsentlig Indskrænkning af Hæren. Det er jo imidlertid, hvad det ærede Medlem mener var rigtigt, men det, som det kommer an paa, er jo at se, hvad der var Landets Vilje i saa Henseende, og da maa man jo se paa, hvad Enden blev paa alle disse forskellige Revisionsbestemmelser. Enden blev, at man i Loven af 1880 netop ophævede for Fremtiden den tidligere Revisionsbestemmelse. I Hærløven af 1880 finder man altsaa ikke den Frygt, at man er gaaet for vidt. Tværtimod siges der i Hærløven af 1880 i § 186, at Revisionsbestemmelsen ophæves, og det Standpunkt, vi nu staa paa, er, at det er Befolkningens, Landets Vilje — det er jo vedtaget af begge Ting og stadfæstet af Regeringen — at vi have ved vor Hærorrdning en Hær, hvis Opgave er at forsvare Landet, og en Flaade, som har den samme Opgave. Desuden maa vi ikke glemme, at vi have en Ting, som den lovgivende Magt har givet sin fulde Tilslutning, nemlig Kjøbenhavns Befæstning mod Sønden. Det, som det nu gælder om, er enten at forbedre den Basis, hvorpaa vi nu staa, eller at vedtage, at denne Basis skal forandres. Den højtærede Krigsministers Forslag gaar ud paa at forbedre denne Basis, vi nu staa paa, og jeg har endnu ikke set fra nogen Side Forslag komme frem om, at vi skulde forlade denne Basis. Jeg maa tillige gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han ikke maa smigre sig med at kunne have Monopol for sit Parti med Hensyn til den Politik, som det gælder for os at føre, og som han udtrykte at være den at have den bedste Forstaaelse med alle vore Naboer. Det er et Ønske, der i lige saa høj Grad næres af Højre som af Venstre; men skulle vi staa i et saadant Forhold, skulle vi have den bedste Forstaaelse med alle vore Naboer, er det netop, det gælder om, at vi ere i Stand til at hævede vor Selvstændighed, vor Neutralitet saaledes, at ikke den første den bedste skal kunne tilintetgøre den. Nu mener det ærede Medlem, at det er nok,